

nomisk Betydning for den udførende Stat, afgørende Hindringer i Vejen ved Told, foretager man altid et betænkeligt Skridt. Den Toldlov, vi har haft i mange Aar, er derimod noget, som er indgroet, noget, som man har regnet med, og som man vel derfor bedre kan forsvare. Skal vi ind paa de enkelte Toldpositioner, maa de underkastes de nøjeste Overvejelser. Det ærede Medlem Hr. Kragh har udtalt Tanker i den Retning, at der baade skal bringes Ofre fra den paagældende Industri, og at der skal træffes Garantier mod Varefordyrelse; og jeg vil saa føje til, at det bør i alt Fald heller ikke praktiseres, uden at det i Forvejen er nøje undersøgt, om det kan skade Danmarks Samhandel med Udlandet. Naar jeg siger dette, ved jeg mig ogsaa i nøjeste Overensstemmelse med det ærede Medlem Hr. Kragh paa dette Omraade.

Vi kan tage et andet Eksempel paa enkelte Positioners Betydning. Det socialdemokratiske Parti har jo erhvervet sig en mægtig Antipati imod Tolden paa Sydfrugter. Ærede Medlemmer husker, hvilket fremtrædende Vaaben denne Svesketold var ved den sidste Valgkampagne, og man var saa hidsig paa at faa myrdet denne Svesketold, straks man fik Magten, at man ikke gjorde sig nogen Ulejlighed for i den Forbindelse at forsøge paa at rette et for Danmark meget uheldigt Forhold. Vi indfører jo nemlig for en meget stor Del Sydfrugter fra Spanien, og dette Land har belastet den færøske Klipfisk med en høj Told, som vi betaler ved direkte Tilskud fra den danske Statskasse med mellem 300 000 og 400 000 Kr. om Aaret. Der havde jo været rig Anledning til, inden man nedsatte denne Told paa Sydfrugter, at tage en Forhandling med Spanien om til Gengæld at nedsætte Fisketolden for den færøske Klipfisk. Men, som sagt, man var saa ivrig efter at bortkaste denne Told, at man slet ikke havde Blikket aabent for en saadan Forhandling; og dette er mig en Bekræftelse paa det gamle Ord: at man ved ikke, med hvor lidt Forstand Verden regeres. Det gælder i alt Fald for Øjeblikket sikkert for Danmarks Vedkommende.

Saa er der Spørgsmaalet om paa anden Maade at løse Erhvervs-krisen for Industriens Vedkommende, og det foreliggende Lovforslag gaar da ud paa en Tilskudspolitik. Man vil ved store Tilskud støtte Erhvervene. Men hvordan vil det gaa, naar man kommer ind paa at ville støtte selve Erhvervene med Tilskud? Det er dog Erhvervene, der skal bære Landet; og det er jo et Spørgsmaal, om de Erhverv, som

man vil støtte med Tilskud, er de mest nødstedte af samtlige danske Erhverv. Jeg siger, at det er et Spørgsmaal, og jeg tilføjer, at det er endda tvivlsomt, om det er det. Man vil til at støtte selve Erhvervene med store Pengetilskud, og disse Tilskud skal jo tages fra hele det øvrige arbejdende Samfund, ogsaa fra de Erhverv, der kæmper en fortvivlet Kamp for at holde sig oppe, og som ikke har gjort Krav paa Tilskud, og som maaske heller ikke kan hjælpes ved Tilskud. Jeg tænker her specielt paa Landbruget. Der blev talt om Landbrugstilskud; det var det ærede Medlem Hr. Holstein, der talte om, at Landbruget fik et langt større Tilskud end Industrien. Dertil medregnede han dog Laanene til Statshusmandsloddernes Oprettelse, hvilke han selv i Forvejen havde betegnet som en social Foranstaltning. Naar Talen er om Tilskud til Erhvervene, maa vi heller ikke se bort fra, at Industrien har et fremragende Tilskud i Tolden; det kan vi ikke komme bort fra. Naar der nu tales om Tilskud til de forskellige Erhverv, maa det erindres, at Tolden betales jo ogsaa af de ubeskyttede Erhverv, som kæmper for Tilværelsen; skal de saa ogsaa betale direkte Tilskud? Utvivlsomt er Landbrugskrisen den alvorligste af alle Kriser, og den har sin direkte Aarsag i Kronestigningen; og nu, bag efter at vi praktisk talt har faaet Kronen i Pari, er der kommet Reminiscenser hos en Del af dem, der var med til at frembringe dette Resultat. Jeg tænker her særlig paa et enkelt Parti, det radikale Parti. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard stod forleden Dag her i Tinget og talte om den historiske Sandhed paa dette Omraade, den historiske Sandhed, at man havde været ængstelig paa det Omraade, at man havde holdt igen paa Kronestigningen. Men den historiske Sandhed om dette er jo, at det radikale Parti har stemt for begge Valutalovene. Jeg har ikke stemt for nogle af disse Valutalove, jeg har været ængstelig for den voldsomme Kronestigning, og af den Grund har jeg unkladt det — det er en Sag for sig, men naar man nu bagefter staar og taler om, at vi skulde have forhindret den voldsomme Kronestigning, saa er det mærkeligt at høre det fra et Parti, som har stemt for Kronestigningen ved at stemme for begge Valutalovene. Selvfølgelig kunde vi ikke have en svingende Krone, men vi var en Del, der kæmpede for en Guldindløselighed omkring 70; man kan ikke i Længden holde Kronen fast uden at lænke den til Guldet, og ligeledes kunde man utvivlsomt have lænket en